

Πήγε μια δεκάη και και πίσω. Η Σοβιετική Ένωση διαλύθηκε. Είχε προηγηθεί η κατάρρευση του Τείχους των Βερολίνου. Εμφυρία στο δυτικό στρατόπεδο. Πλήρης η επικράτηση του, πολιτικά, ιδεολογικά, οικονομικά και στρατιωτικά. Και τώρα, ποιος θα είναι ο νέος εχθρός; Θυμάμαι ότι είχε ερωτηθεί τότε ο Ανδρέας Παπανδρέου ποιος είναι νέος εχθρός του ΝΑΤΟ, μετά την κατάρρευση του «απαρτικού σοσιαλισμού». «Η απάθεια, η διεθνής αταξία, αυτό που δεν μπορεί να ελεγχθεί», είχε απαντήσει.

Η απάντηση αυτή ήταν προφητική. Φυσικά, ουδείς μπορούσε ποτέ να προβλέψει τι θα γινόταν χρόνια μετά στην καρδιά της Αμερικής, αλλά τα σημάδια υπήρχαν: Μετά την κατάρρευση του ενός μπλοκ, ο κόσμος θα γινόταν άναρχος και με κινδύνους μη προβλέψιμους. Μπορεί να πει κανείς ότι η κατάρρευση του «απαρτικού σοσιαλισμού» ήταν κακό πράγμα. Αν και η άποψη αυτή μπορεί να θεωρηθεί ύβρις από τους λαούς που επί δεκαετίες υπέφεραν σ' αυτά τα ανελέητα καθεστώτα, δεν παύει να έχει υποστηρικτές (ακόμη και σήμερα). Η «ασοφροσύνη των τρώων» ήταν, για πολλούς, πρωτιμότερη από την ανεξέλεγκτη αλαζονεία της μίας και μόνης υπερδύναμης και από την επικίνδυνη απάθεια, μια εκδήλωση

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΡΕΛΙΑ

Ποιος γνωρίζει -οι Έλληνες παραγωγοί, πάντως, πολύ καλά- ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση προοιμαίνει το βαμβάκι δίνοντας την ε πολλή υψηλότερες από τις διεθνείς Διαφορετικά, οι Έλληνες -και άλλου- βαμβάκοπαρευγοί θα δυστοχούσαν.

Αλήθεια τρίτη: Αν η προέγερση παρακομμοποίησης ήταν πραγματική, μπορεί και να ήταν υπέρ των φτωχότερων λαών. Θα ήταν, όμως, σβουραει κατάν τον προηγμένων και τότε δεν ξέρουμε πως θα αντιδρούσαν οι σημερινοί πολέμοι της παρακομμοποίησης από τις προηγμένες χώρες. Έτσι οι άλλους, έχουμε σύγκρουση σημεριόντων.

Μύθος τέτατος: Δεν έχουμε σύγκρουση πολιτισμών ή θρησκείων. Αποσιμεί μάλλον ευχή, γιατί το πιθανότερο είναι να δικαιωθεί, έτσι εν μέρει, ο ερμηνείας της θεωρίας Χάινιγγχτον. Πολλοί Αμερικανοί εξέλαβαν το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου ως πλήγμα κατάν τον δυτικό πολιτισμό. Δεν τους σιμαφέρει, φυσικά, να πουν ότι είναι πόλεμος θρησκείων, αφού δεν θέλουν να φανεί ότι συγκαλούνται με το Ισλάμ. Αντίστοιχα, ο περιβόητος Μπιν Λάντεν, αν πιστεύουμε ότι τα μηνύματά του εξέπεμψε είναι αληθινά, προσβάλει το «χριστιανικό κίνδυνο» τον «απειλεί το Ισλάμ». Και οι μουλάδες του Αρζανισταν κήρυξαν Τζιχαντ, ποταφιστας στο θρησκειακό φανατισμό των ασπασταχών τολαμιστών.

Αλήθεια τέταρτη: Η σύγκρουση έχει -και ίσως στο μέλλον προοιμαίνει- περιεκτικότερο-θρησκειακό χαρακτήρα όσο κι αν αυτό μας ενοχλεί. Και αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Άλλωστε, είναι πρόσφατο το παράδειγμα στη γειτονιά μας: Μεγάλο μέρος της συμπάθειας του ελληνικού λαού προς το σερβικό σφτιλάται στο ότι ήταν «αδελφοί χριστιανούς». Φυσικά, ελάχιστους ενδιαφέρει το γεγονός ότι ο χριστιανός Μιλόσεβιτς έφαγε με αδελφούς μουσουλμάνους.

Μύθος πέμπτος: Υπάρχει ήδη μια παρακομμο σημεγία εναντίον του «Κακού». Έτσι φαίνεται, αλλά είναι, πιστεύουμε, συγκαρσία. Και ο άξονας ΠΗΛ-Ρωσίας είναι αμφίβολο αν είναι στρατιωτικός ή αν προοιμαίνει για μια λυκοφιλία, που τη σπυρη αυτή έτοιμολύει την αδύναμη Ρωσία του Πούτιν.

Αλήθεια πέμπτη: Δεν υπάρχουν παρακομμένες διεθνείς σημεγίες, πλην της δυτικής (ΠΗΛ-ΝΑΤΟ-Ευρωπαϊκή Ένωση). Δεν είναι τυχαίο ότι σ' αυτήν επιδιόκουν να ενταχθούν όλο και περισσότερες χώρες, ακόμη και του πρώην ανατολικού μπλοκ. Η Ελλάδα ανήκει σ' αυτή τη σημεγία. Ειπωώς, Μπορεί κανείς να φανταστεί τι θα συνέβαινε αν δεν ανήκε; Μια ματιά στον πρόγνρά μου και έχουμε την απάντηση. Λοιπόν και «ανήκομεν εις την Λύση», κατάν την παροιμιώδη φράση του μακαίριου Καρμινάλη, και έχουμε να τη λυδοφούμε. Για να το πούμε άλλως, Κάνουμε «με τα κρημνιστά» τον Σημητή που είπε το '96 «ευχαριστώ τις ΠΗΛ», αλλά λίγους μήνες μετά τον ψηφίζουμε για να «κρυάται τα μπόκκα». Λίγα χρόνια μετά (1999) τον κατακαρτωόνομε γιατί δεν είναι όσο θα θέλαμε φιλοσοφός, αλλά τον ψηφίζουμε Ξανά (το 2000). Ωραίοι δεν είμαστε.

Μύθος έκτος (στα καθ' ημέρας): Κανέναν στην Ελλάδα δεν χωίρηκε για το μαγελέτιο στις ΠΗΛ. Δεν είναι ειλικρινές όλοι όσοι λένε ότι το «καλάι να πείθουν» αναφέρεται στην σημεγία πολιτική που έχει επιφέρει δεινά σε λαούς. Εκείνο το ανθόρητο «ούτε χωίρησατε ούτε κλάμει» της κ. Παπαφίγα είναι αποκαλυπτικότατο. Άλλωστε, κάποιος δεν έκρυψαν τη χωίρα τους -είνα καταγεγραμμένο σε τηλεοπτικές εκομιστές και χωίρα εφημερίδων- ότι οι Αμερικανοί (οι πολίτες, όχι ο Μπους) πληρώνουν επιτίμη δεν αντέδρασαν σε όση η ηγεσία τους έχει κάνει στο Ιράκ, στη Σερβία και άλλου.

Αλήθεια έκτη: Η μεγάλη πλειονότητα των Ελλήνων σσκαριόστηκε από όσα έγιναν εκείνο το πρωί της 11ης Σεπτεμβρίου. Όμως, υπάρχει και μια μερίδα -μεγάλη ή μικρή, δεν ξέρουμε- που το χωίρηκε. Πρόκειται για εκδήλοση πολιτικού ή ιδεολογικού φανατισμού. Βγαίνουμε αποθημια τον παρλαίοντες: Η μόνη κ πρόβλεψη του ασθημιστας ότι έτσι «απονημολήρη δικαιωσών»; Κάποιο απ' όλα αυτά ή και όλα μαζί? Ξέρουμε το φαινόμενο.

Κλείνουμε με ένα «λαϊκό» ερώτημα: Κινδυνεύει η δημοκρατία απ' όσα έγιναν στις 11 Σεπτεμβρίου; Ο Ισπανός συγγραφέας και πολιτικός Χόρχε Σαμπρουνί είχε προοιμαίνει στην Αθήνα ότι ήταν ένα «χτύπημα κατάν της δημοκρατίας», την οποία πρέπει να υποστησισομει ανέναν στο θρησκειακό φανατισμό. Εμείς πιστεύουμε ότι η δημοκρατία δυτικού τύπου που γνωρίζουμε δεν κινδυνεύει. Όμως, εξ αντικειμένου, οι φανατικοί που έριξαν τα αεροπλάνα στους Πύργους της Νέας Υόρκης ενίσχυσαν, όπως, στις ΠΗΛ και στην Ευρώπη, θέλουν να κοινοποιήσουν δημοκρατικές κατακτησίες. Και αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψουμε.

Μύθοι και αλήθειες μετά το μακελειό

της οποίας είναι η απόρριπτη τρομοκρατική δράση. Στις 11 Σεπτεμβρίου κατάρρευσαν διάφοροι μύθοι και, αντίστοιχα, αναδείχθηκαν ορισμένες αλήθειες μη αποδοκίμες ως εκείνη τη στιγμή. Ας επιχειρήσουμε μια καταγραφή τους:

Μύθος πρώτος: Οι ΠΗΛ, η μοναδική υπερδύναμη, είναι άτροπη. Δεν υπάρχουν άτροπες χώρες. Ποτέ, άλλωστε, δεν υπήρχαν. Απλώς, μια ισχυρή χώρα όπως αυτή θα πληρώσει λιγότερο τις συνέπειες της όποιας κρίσης.

Αλήθεια πρώτη: Δεν είναι άτροπη η Αμερική, αλλά μόνο όληρη, για την ανεύθυνότητά τους, προκαλούν οι παλιναρισμοί των μουλάδων του Αρζανισταν που σιλ «ελάτε να σας δείξουμε τι θα πάθετε». Θλίρη γιατί, αν οι Αμερικανοί αποκαρτίσων να πίνε, δεν είναι ηλίθιοι να πίνε όπως πήγαν στο Βιετνάμ ή όπως οι Σοβιετικοί στο Αρζανισταν. Έχουν πάρει τα μαθήματα. Θα πίνε με τέτοιο τρόπο που, δυστυχώς, θα την πληρώσει ο λαός του Αρζανισταν. Είναι πανθομολογούμενο πλέον ότι οι φανατικοί που έριξαν τα αεροπλάνα στους Πύργους της Νέας Υόρκης άλειψαν με βότσηρο το ψωμί των γερακιών στις ΠΗΛ. Οι παλιναρισμοί των μουλάδων σιμα για προσθέτουν το μέλι. Αντικειμενικά παίζουν το ίδιο παιχνίδι. Ευτυχώς, μέχρι στιγμής δεν επικρατούν οι ιεράκες στις ΠΗΛ, και μακάρι αυτό να σπινχιστεί.

Μύθος δεύτερος: Στον παρακομμοποιημένο κόσμο η Αμερική κάνει ό, τι θέλει. Αν ήταν έτσι, μετά το πρωτοφανές πλήγμα που υπέστη στην καρδιά του σσημητατός της, θα είχε επιτερίσει να «καθαρίσει» σε μια βδομάδα. Όμως, δεν είναι. Έχει ανάγκη και την Ευρώπη και τη Ρωσία και (ακόρη) την Κίνα. Λαώρη και το, μέχρι πρότινος εχθρικό, Ιράν.

Αλήθεια δεύτερη: Ο κόσμος είναι υπερβολικά πολιτικός για να τον κυβερνήσουν μόνοι τους οι Αμερικανοί, κατάν την έκφραση του Αγγλου ιστορικού Χομπερτάου.

Μύθος τρίτος: Η παρακομμοποίηση οδηγεί στην απώλητη χωίρηγία των αγρών. Πρώτη η κυβερνηση των ΠΗΛ έστρεψε να προστατεύσει τον κλάδο των αεροπορικών εταιρειών που βριόκαται σε κίνδυνο. Κριτική παρεμβάση στην πιο «εκείνη» οικονομία του κόσμου; Σιγά μην είναι η πρώτη φορά. Ποίοι γνωρίζουν ότι οι ΠΗΛ προστατεύουν τα αμερικανικά προϊόντα επιβάλλοντας διαμοισές σε προϊόντα άλλων χωρών; Ποίοι γνωρίζουν ότι ο σφαδής πόλεμος της παρακομμοποίησης, Γάλλος σνδοκαλιστής Μποβέ, αγωνίστηκε πρωτίτως για την προστασία των σημεριόντων των σηματριωτών του αγροτών; Ας το πούμε άλλως: